

F. t. l. vedr. finansiel virksomhed m.v.

ser skal indehaveren af et bevis have 1/100 af hver eneste aktivs eller passivs afkast. Tilsvarende gælder for omkostningerne.

Ved ind- og udtræden fordeles foreningens omkostninger ved køb og salg imidlertid ofte på de indtrædende og udtrædende igennem kursfastsættelsen. Man kan derfor ikke i disse situationer stille krav om en forholdsmæssig fordeling. Endvidere gælder, at beviser, der handles i perioden fra indkomstårets udgang indtil førstkommande generalforsamling, ofte handles ex kupon. Dette forhold betager heller ikke en forening dens karakter af udloddende forening.

Efter forslaget gælder, at medlemmerne af en udloddende forening skal være berettiget til samme forholdsmæssige andel af årets afkast. Det afskærer ikke, at medlemmer, der indtræder og udtræder i løbet af året, får deres forholdsmæssige afkast yderligere nedsat, fordi ejertiden ikke har været et helt år. Derimod betyder bestemmelsen, at hvis en udloddende afdeling med virkning fra midt i året indfører andelsklasser, således at foreningen skal henføres til § 19, er det hele omdannelsesårets afkast, der beskattes efter reglerne i aktieavancebeskatningslovens § 19.

Om udtrykkene forening og afdeling bemærkes, at den typiske organisation af andelsklasser vil være, at der foreligger en forening, der har en afdeling, der er opdelt i andelsklasser. Den gældende terminologi på skatteområdet er, at udtrykket forening også omfatter afdeling. Afdelingen og dens medlemmer beskattes, som om den var en selvstændig forening. Det ændrer nærværende forslag ikke på. Udtrykket afdeling bruges dog nogle steder i nærværende forslag ved siden af forening, fordi det typisk er, at afdelingen er opdelt i andelsklasser. Opdelingen af en given afdeling i andelsklasser, påvirker ikke andre afdelingers skattemæssige status. Den påvirker kun afdelingen selv.

Til § 7, nr. 1

Det foreslås, at hvis den kontoførende forening opdeles i andelsklasser, beskattes medlemmerne ikke efter reglerne i lov om beskatning af medlemmer af kontoførende foreninger.

Det gælder alene de medlemmer, der betaler indkomstskat i modsætning til pensionsafkastskat.

Betingelsen om, at der ikke må ske opdeling i andelsklasser, indgår ikke i selve definitionen af en kontoførende forening. Den indgår alene i betingelsen for, at lov om beskatning af medlemmer af kontoførende investeringsforeninger finder anvendelse. Herved opnås, at den brede opfattelse af begrebet kontoførende investeringsforening bevares i værnsreglen i selskabskattelovens § 13, stk. 14. Det samme gælder i pensi-

onsafkastbeskatningslovens § 14 om beskatning af kontoførende investeringsforening som ikke selvstændigt skattesubjekt.

Efter forslaget gælder, at medlemmerne skal være berettiget til samme forholdsmæssige andel af årets afkast. Det afskærer ikke, at medlemmer, der indtræder og udtræder i løbet af året, får deres forholdsmæssige afkast yderligere nedsat, fordi ejertiden ikke har været et helt år. Derimod betyder bestemmelsen, at hvis en kontoførende afdeling med virkning fra midt i året indfører andelsklasser, der medfører beskatning efter § 19, er det hele omdannelsesårets afkast, der beskattes efter reglerne i aktieavancebeskatningslovens § 19. Det eksisterende 2. pkt. i § 2 i lov om beskatning af medlemmer i kontoførende foreninger ophæves ikke. Det betyder, at medlemmer af en udenlandsk kontoførende forening med andelsklasser, der henvender sig til indkomstskattepligtige medlemmer, beskattes efter aktieavancebeskatningslovens § 19.

Til § 8

Til nr. 1

Det eksisterende forbud mod at hæve bidrag og lignende i en konkurssituation blev oprindeligt indført under henvisning til, realkreditinstitutterne anvendte solidarisk hæftelse. Det er man i vid udstrækning gået bort fra nu.

Det var en væsentlig forudsætning i forbindelse med indførelsen af muligheden for at de danske pengeinstitutter kan udstede særligt dækkede obligationer, at pengeinstitutter og realkreditinstitutter af konkurrencemæssige årsager i videst muligt omfang stilles lige.

Forbuddet i § 29, stk. 3, er af realkreditinstitutterne fremhævet som et brud på denne ligestilling.

I forbindelse med indførelsen af adgangen for pengeinstitutterne til at udstede særligt dækkede obligationer blev bestemmelsen i § 29, stk. 3, imidlertid fremhævet som et led i forbrugerbeskyttelsen, idet det ville sikre låntagerne mod vilkårlige forhøjelser af bidragssatser og tilsvarende for derved at skaffe flere midler til konkursboet.

Omvendt er der argumenteret for, at det forekommer uhensigtsmæssigt, hvis et konkursbo ikke skal kunne hæve bidraget, hvis det øvrige marked hæver dette. Det fremgår af lovens § 32, stk. 2, at kurator i et konkursbo efter et realkreditinstitut i videst muligt omfang skal fortsætte honoreringen af realkreditinstituttets forpligtelser i form af betaling af renter og afdrag til obligationsejerne.

Det foreslås derfor at ændre bestemmelsen, således at kurator kun kan hæve bidraget, hvis begrundelsen